

Mama arca már erősen barázdált volt. A szeme sarkában mégis folyton ott ült a huncutság. Akármilyen idős volt is, a vasárnapi ebéd szent volt számára. Mikor megérkeztünk hozzá, rendszerint a kemence padkáján ücsörgött. Fehér, kötött sálját válla köré terítette, és nekidőlt a forró kemencének. Kezeit összekulcsolta, lefelé nézett, és dúdolgatott. Miután Papót elveszítette, a jókedve töretlen maradt. Sokszor viccelődött jelenlétünkben, ám ha egyedül volt, hosszú ideig nézte Papó képét, és sírt. Sokat beszélgetett vele. Elmesélte, milyen nagyra nőttünk, és hogy a húslevest még mindig ugyanúgy csinálja, ahogyan ő szerette. Tavaszodott már, az idő is jobbra fordult, és nyíltak a virágok. Vasárnap volt, ebédre voltunk hivatalosak Mamához. Sokszor mondtuk neki, hogy már nem kéne a konyhában ácsorognia, jöjjön át hozzánk délidőben. Hiszen csak két utcányira lakunk egymástól... De Mama hajthatatlan volt. Így hát maradt minden a régiben.

A napsütötte járdán sétáltunk, de szaporázni kellett lépteinket. Az óra már majdnem tizenkettőt ütött, mi pedig még egy utcányira voltunk Mama házatól. Pedig délben a levesnek az asztalon kellett gőzölnie, akár a régi időkben. Nekünk meg ott kellett ülni az asztal körül. Ahogy egyre gyorsabban szedtük lépteinket, tudtuk, már menthetetlen a dolog, nem érünk oda időben. Beléptünk a meleg házba, ugyan pár perccel dél után. A húsleves illata belengte az apró konyhát, és ahogy megszokhattuk, ott gőzölgött a vas fazékalátéten. Vártuk Mama huncut pillantását, és a megjegyzést: "Késetek!" De hiába jártuk körbe a házat, a szobákat, a fürdőt, a kertet, Mama nem volt sehol. Leültünk a székekre a konyhában, de egyikünk sem tudott enni. Azon töprengtünk, vajon hova mehetett. Soha nem szokott szó nélkül eltűnni. Telt-múlt az idő, de Mama még mindig nem volt otthon. Kezdtünk egyre jobban aggódni. Felhívtuk a legjobb barátnőjét, aki pár házra lakik csak tőle. Hátha nála van. Ica néni viszont közölte, Mama nem is járt ott. A misének már rég vége, meg aztán Mama már régóta nem is tudott elmenni. Nem volt telefonja, amin el tudtuk volna érni. Amikor felvetettük neki, hogy jó lenne, ha vennénk egyet, azt felelte: "Nekem nem kellenek ilyen kütyük! Két utcát csak fel tudtok ballagni, ha valamit akartok tőlem." Most nagyon dühösekké váltunk magunkra, hogy nem erőltettük a dolgot. Már egy óra felé járt, és a fél falut körbekérdeztük. Egyszer, míg ott sírás közben a konyhában töprengtünk, hangosan nyikorgott a kisajtó. Egy emberként szaladtunk ki az udvarra, ahol a kőlapokkal lerakott járdán Mama lassan ballagott. Megöleltük, és megnyugodtunk, hiszen úgy tűnt, semmi baja. Leültünk a meleg konyhában, de senki egy szót sem szólt. Mindannyian Mamára vártunk. Mesélje el, hogy merre járt, és habár a levest megfőzte, és pont ő várta el mindig, hogy délre ideérjünk, most mégis eltűnt.

Kisvártatva szólalt csak meg.

– Elmentem! – Felelte sértődötten.

– Mama, de mégis hova? – kérdezte Anyám, felháborodva, szemében aggodalommal.

– Az Icuskánál voltam a szomszédban.

– De hát őt is kérdeztük felőled, és azt válaszolta, hogy nem vagy ott. – feleltem meglepődve.

– Persze, hogy azt válaszolta. Összefogtunk ellenetek.

Döbbenten, de egyben kíváncsian is figyeltük őt. Mama szemében meglepéssel folytatta:

– Vasárnaponként mindig megfőzöm nektek az ebédet. Jöttök, megölelgettek, megpuszilgattok, örültök nekem. Jót ebédelünk, beszélgetünk kicsit, aztán indultok is haza. De hét közben?

Akkor csak mentek a magatok útján, felém se néztek.